

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
МІЖРЕГІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ
Навчально-науковий інститут управління, економіки та бізнесу
GDAŃSK UNIVERSITY OF TECHNOLOGY

МАУП

Матеріали
III Міжнародної науково-практичної
конференції
“ІННОВАЦІЙНІ МЕТОДИ
УПРАВЛІННЯ ЕКОНОМІКОЮ В УМОВАХ
ЦИФРОВІЗАЦІЇ БІЗНЕСУ”

10 жовтня 2025 р.

Київ
2025

ОРГАНІЗАЦІЙНИЙ КОМІТЕТ КОНФЕРЕНЦІЇ:

Голова оргкомітету:

Гончаренко Михайло Федорович – віцепрезидент Міжрегіональної Академії управління персоналом, д-р екон. наук, проф.

Заступники голови:

Семенець-Орлова Інна Андріївна – директор Навчально-наукового ін-ту управління, економіки та бізнесу, д-р наук з держ. упр., проф.;

Каліна Ірина Іванівна – заступник директора Навчально-наукового ін-ту управління, економіки та бізнесу, д-р екон. наук, проф.

Члени оргкомітету:

Братусь Ганна Анатоліївна – завідувач кафедри управління бізнесом ННІУЕБ, д-р екон. наук, проф.;

Дмитренко Геннадій Анатолійович – почесний професор кафедри економіки бізнесу ННІУЕБ, д-р екон. наук, проф.;

Кришталь Галина Олександрівна – завідувач кафедри фінансів, банківської та страхової справи ННІУЕБ, д-р екон. наук, проф.;

Кривоберець Марина Миколаївна – завідувач кафедри організації туристичної діяльності ННІУЕБ, канд. екон. наук, доц.;

Мазур Юлія Володимирівна – декан ННІУЕБ, канд. екон. наук, доц.

*Схвалено Вченою радою Міжрегіональної Академії управління персоналом
(протокол № 9 від 29.10.25)*

III Міжнародна науково-практична конференція “Інноваційні методи управління економікою в умовах цифровізації бізнесу”: зб. матеріалів конференції (м. Київ, 10 жовтня 2025 р.) / ред. кол.: І. А.Семенець-Орлова (гол. ред.), І. І.Каліна (заст. гол. ред.), Ю. В. Мазур (упоряд. і відп. ред.) та ін. Київ: Міжрегіональна Академія управління персоналом, 2025. 512 с.

ISBN 978-617-02-0419-6 (електронне видання)

Для науковців, представників бізнесу та здобувачів вищої освіти.

Тексти тез надано в авторській редакції. Автори несуть повну відповідальність за зміст публікацій, а також добір, точність наведених фактів, цитат, власних імен та інших відомостей.

Барінов Олександр Олександрович

Розвиток міжнародних економічних механізмів фінансування
“зеленої” енергетики 344

Костюков Вячеслав Олександрович

Удосконалення системи публічної служби в контексті
впровадження сучасних антикорупційних практик 348

Сокурєнко Олександр Юрійович

Інноваційні фінансові інструменти як засіб економічного стимулювання
персоналу ІТ-сфери в умовах цифровізації економіки України 349

Даниленко Юрій Володимирович

Інноваційні фінансові інструменти в управлінні територіальними громадами 353

Пархоменко Вікторія Вікторівна

Інноваційні фінансові технології як інструмент управління
зовнішньоекономічною діяльністю в умовах цифрової трансформації
світової економіки 356

Пецух Андрій Олегович

Роль інноваційних фінансових інструментів в стратегії управління
підприємствами рекреаційно-туристичної сфери 358

Сафронова Ольга Миколаївна

Інноваційні підходи до удосконалення інструментів державної
дивідендної політики в умовах цифровізації економіки України 361

Сочинська-Сибірцева Ірина Миколаївна,

Бондаренко Ростислав Валерійович

Інноваційні технології оцінки кадрової безпеки в публічній службі 363

Дяченко Лідія Антонівна, Теодорович Лариса Віталіївна

Управління попитом на ринку товарів і послуг у контексті “срібної економіки” 367

Заярнюк Олексій Васильович, Величко Дмитро Олегович

Цифрова трансформація публічного управління і бізнесу в контексті
етичних імперативів, управлінської відповідальності
та інноваційних практик 370

Скібіцький Олександр Сергійович

Цифровізація кооперативів та цифрові кооперативні платформи
як інноваційна бізнес-модель 373

Сторожук Оксана Василівна, Сторожук Іванна Олександрівна

Розвиток антикорупційних бізнес-практик в умовах цифрової економіки 377

Сторожук Оксана Василівна, Стрельцова Тетяна Миколаївна

Роль громадського контролю та цифрової участі у формуванні
соціально відповідальної фінансової політики держави 380

Немченко Тетяна Анатоліївна, Клявіна Олена Костянтинівна

Використання цифрових платформ та електронних інструментів
для оптимізації стратегічного планування 383

Немченко Тетяна Анатоліївна, Поповкіна Олена Сергіївна

Вплив цифрової трансформації на стратегічне управління компаніями 385

РОЗВИТОК МІЖНАРОДНИХ ЕКОНОМІЧНИХ МЕХАНІЗМІВ ФІНАНСУВАННЯ “ЗЕЛЕНОЇ” ЕНЕРГЕТИКИ

Глобальний енергетичний перехід став однією з провідних тенденцій сучасного світу, що визначає майбутній розвиток економіки, політики та міжнародних відносин. Його суть полягає у поступовій відмові від використання викопних енергоносіїв і переході до низьковуглецевих та відновлюваних джерел енергії. Таке перетворення потребує системного підходу, оскільки воно впливає не лише на енергетичну сферу, а й на глобальну фінансову стабільність, торгівлю, екологічну безпеку та технологічний розвиток.

Процес енергетичного переходу має комплексний характер і потребує тісної координації між державами, міжнародними організаціями та приватним сектором. Саме тому формування ефективних механізмів міжнародної економічної взаємодії стає ключовим завданням для забезпечення сталості глобального розвитку. Без належної міжнародної співпраці реалізація кліматичних цілей та енергетичної безпеки є неможливою, особливо для країн, що розвиваються, і держав із перехідною економікою.

Дослідниця С. О. Біла зауважує, що “енергетика традиційно залишається одним з найважливіших ресурсів виробництва і життєзабезпечення, чинником, що впливає на забезпечення економічної безпеки національного та світового господарства. Розвиток енергетики завжди перебуває у центрі уваги міжнародних економічних відносин. Енергетичні ресурси забезпечують виробництво, транспорт, соціальну сферу; енергетичний сектор формує прибуткові потоки світової торгівлі та інвестиційних надходжень, стабільно підтримує зайнятість та створює нові робочі місця” [2, с. 27].

Сьогодні міжнародне співтовариство стоїть перед викликом узгодження інтересів у сфері енергетики, фінансів і кліматичної політики. Розвинуті країни прагнуть досягти нульових викидів вуглецю, тоді як інші потребують фінансової та технологічної підтримки для модернізації своєї енергетичної системи. Саме удосконалення механізмів міжнародної економічної співпраці може забезпечити баланс між економічними інтересами держав і глобальними екологічними цілями.

У системі міжнародних економічних відносин спостерігається синергетичний зв'язок між розвитком “зеленої енергетики” та гарантуванням міжнародної економічної безпеки. Так, розвиток відновлюваної, “зеленої енергетики” у ХХІ ст. становить важливий напрямок переходу країн світу до сталого розвитку, стратегічний пріоритет розвитку світового енергетичного ринку.

Розвиток “зеленої енергетики” сповільнює процеси глобального потепління, зменшує ризики викидів CO₂ та пов’язані з цим екологічні, соціальні й економічні небезпеки — від ризиків збільшення кліматичних переселенців, zalивання прибережних регіонів країн світу — до ризиків настання голоду, поширення бідності серед населення Землі тощо [2, с. 33].

На глобальному рівні енергетичний перехід є предметом постійної уваги міжнародних організацій. Велику роль відіграють такі інституції, як Організація Об’єднаних Націй, Міжнародне енергетичне агентство (IEA), Світовий банк, Європейський Союз та ОПЕК+. Ці структури координують політику держав, розробляють стратегії зменшення викидів вуглецю та підтримують розбудову “зеленої” енергетики. Важливим кроком стало прийняття Паризької кліматичної угоди, що визначила рамки міжнародних зобов’язань у сфері скорочення викидів.

Міжнародна співпраця в енергетичній сфері також передбачає розвиток технологічного партнерства. Передові країни світу активно діляться досвідом у сфері енергоефективності, відновлюваних джерел енергії та водневої економіки. Такі ініціативи, як “Mission Innovation” та “Clean Energy Ministerial”, сприяють формуванню спільного інноваційного простору, що забезпечує швидше впровадження технологічних рішень на глобальному рівні.

Крім того, міжнародні фінансові установи дедалі активніше підтримують країни, які прагнуть провести енергетичну реформу. Програми кредитування, гранти та технічна допомога від ЄБРР, МВФ чи Світового банку створюють умови для модернізації енергетичної інфраструктури. Удосконалення цих механізмів дозволяє залучати більше приватних інвестицій і формувати стійку фінансову основу для переходу до “зеленої” економіки.

Науковець Б. Ю. Кишакевич пише, що “поряд з цим, багато країн Європи проводять інформаційні кампанії, які популяризують використання відновлюваних джерел серед населення. Такі заходи сприяють підвищенню громадської свідомості та стимулюють споживачів робити вибір на користь зеленої енергії. Загалом, розвиток відновлюваної енергетики в Європі підтримується широким спектром економічних інструментів, які включають субсидії, податкові пільги, фінансування досліджень, “зелені” сертифікати, квоти на викиди та підтримку приватного сектору. Ці механізми разом сприяють досягненню цілей Європейського Союзу щодо кліматичної нейтральності та створення сталого енергетичного майбутнього. Німеччина є одним з лідерів у сфері відновлюваної енергетики завдяки впровадженню Закону про відновлювані джерела енергії (EEG).

Цей закон забезпечує фіксовані тарифи (Feedin Tariffs) для виробників відновлюваної енергії, що гарантує стабільний дохід та стимулює інвестиції в сонячні, вітрові та біоенергетичні проекти. Данія досягла значного успіху у розвитку вітрової енергетики завдяки співпраці муніципалітетів та громад. Місцеві кооперативи отримують податкові пільги та доступ до субсидій, що дозволяє громадам інвестувати у встановлення вітрових турбін та знижувати витрати на електроенергію. Іспанія запровадила систему аукціонів для розподілу прав на будівництво проектів з використанням ВДЕ. Це дозволило за-

лучити приватних інвесторів і знизити вартість виробництва енергії завдяки конкуренції між учасниками аукціонів [3, с. 38].

Україна, як держава з перехідною економікою, нині стоїть на шляху глибокої трансформації енергетичного сектору. Російська агресія різко актуалізувала питання енергетичної незалежності та безпеки, а також прискорила інтеграцію до європейського енергетичного простору. Перехід до відновлюваних джерел енергії став не лише економічною потребою, а й питанням національної безпеки.

З часів здобуття незалежності Україна має значні досягнення у сфері розвитку “зеленої” енергетики. У 2021 році країна увійшла до ТОП-10 держав світу за темпами розвитку цієї галузі, а у 2020 році посіла п’яте місце серед європейських країн за темпами розвитку сонячної енергетики. Станом на початок 2022 року в цю сферу було вкладено 12 млрд дол. США, що дало змогу виробляти 9,656 ГВт електроенергії.

Найбільші потужності зосереджені в сонячних електростанціях, які на перше півріччя 2021 року генерували 6351МВт (у 2014 році цей показник був лише 411МВт). Вітро-електростанції мають потужність 1593МВт (426 МВт — у 2014 році), а сонячні електростанції домогосподарств мають потужність 933МВт (лише 2МВт — у 2015 році). Електростанції на біомасі, малі гідроелектростанції та біогазові електростанції мали у 2021 році потужність понад 100МВт. Таким чином, найбільше зростання показали сонячні електростанції, а найменше — малі гідроелектростанції (з 80 до 118МВт) [5, с. 42].

Також, дослідник Владислав Милославський наголосив, що “для досягнення успіху варто враховувати такі соціально-економічні аспекти, як створення робочих місць, розвиток персоналу та підтримка місцевих ініціатив. Важливо, щоб ці механізми не лише сприяли збільшенню частки відновлюваних джерел в енергетичному балансі України, а й приносили економічну вигоду суспільству та навколишньому середовищу. Таким чином, цілісний підхід до організації та економічного управління галуззю є запорукою успішного переходу до сталого енергетичного майбутнього” [4, с. 17].

В останні роки Україна зробила важливі кроки у напрямі реформування енергетичного ринку. Запроваджено систему “зелених” тарифів, створено умови для розвитку сонячної, вітрової та біоенергетики. Водночас держава розробляє механізми енергетичної ефективності у промисловості, транспорті та житлово-комунальній сфері. Уряд активно співпрацює з міжнародними партнерами щодо підвищення стійкості енергетичної системи та залучення іноземних інвестицій.

Україна поступово стає активним учасником глобальних процесів енергетичного переходу. Вона інтегрована до Європейського енергетичного співтовариства, бере участь у програмах ЄС, Світового банку та ЄБРР, а також у проектах з розвитку “зеленої” генерації. Це дозволяє отримувати не лише фінансову допомогу, а й експертну підтримку, обмінюватися досвідом і технологіями з провідними країнами світу.

Важливу роль у переході до сталого розвитку відіграють фінансові засоби, такі як еко-кредити, облігації сталого розвитку, інвестиційні фонди

та імпакт-інвестування. Їхнє застосування дозволяє залучати фінансові ресурси для екологічних проєктів. Україна вже здійснює перші кроки у цьому напрямку, розвиваючи еко-банкінг і працює над створенням фондів зелених інвестицій [1, с. 393].

У межах Європейського зеленого курсу Україна має потенціал стати постачальником “чистої” енергії та зеленого водню до Європейського Союзу. Це відкриває нові можливості для формування партнерських енергетичних альянсів і залучення іноземних інвестицій у розвиток інфраструктури. Водночас співпраця з міжнародними фінансовими організаціями сприяє реалізації масштабних проєктів у сфері енергоефективності та модернізації енергомереж.

Удосконалення механізмів міжнародної економічної взаємодії є фундаментом для забезпечення успішного глобального енергетичного переходу. Саме через налагоджену співпрацю держав, міжнародних організацій і приватного сектору можливо забезпечити баланс між економічними інтересами та екологічними пріоритетами. Нові підходи до фінансування, інноваційна політика та ефективне управління дозволяють формувати справедливую та стабільну модель розвитку.

Для України ці процеси мають стратегічне значення, оскільки сприяють підвищенню енергетичної незалежності, посиленню міжнародного авторитету та розширенню економічних можливостей. Розвиток партнерств із міжнародними фінансовими інституціями, участь у європейських програмах і запровадження сучасних технологій допомагають нашій державі стати частиною єдиного енергетичного простору.

Отже, глобальний енергетичний перехід є не лише викликом, а й унікальною можливістю для побудови нової моделі міжнародної економічної взаємодії. Від ефективності цих механізмів залежить, наскільки світ зможе перейти до сталого розвитку, а Україна — зміцнити свої позиції у міжнародній енергетичній системі.

Література

1. Бабич Є. Ю., Зубко В. В. Роль державного фінансування у правовому забезпеченні зеленої економіки. *Аналітично-порівняльне правознавство*: електронне наукове видання. 2025. № 1. С. 390–393.
2. Біла С. О. Роль “зеленої енергетики” у забезпеченні міжнародної економічної безпеки. *Стратегія розвитку України*: науковий журнал. 2019. № 1. С. 26–34.
3. Кишакевич Б. Ю. Економічні механізми стимулювання розвитку відновлюваної енергетики в країнах Європи. Проблеми інтеграції освіти, науки та бізнесу в умовах глобалізації: матеріали Міжнародної наук.-практ. конф. (Київ, 4 жовтня 2024 р.). Київ: КНУТД, 2024. С. 38–39.
4. Милославський В. В. Організаційно-економічні механізми впровадження відновлюваної енергетики в Україні. *Здобутки економіки: перспективи та інновації*. 2024. Вип. 9. 19 с.
5. Чумаченко О. Роль відновлюваних джерел енергії у електроенергетичному балансі України. *Вчені записки Університету “КРОК”*. 2022. № 3(67). С. 39–47.